

Зміст

Частина 1.
Блакитний кристал

3

Частина 2.
Пожирачі снів

85

Частина 3.
Вогняні сутності

177

Частина 4.
Де живуть русалки

265

Частина 5.
Мандрівники у часі

335

Блакитний кристал

Частина перша

Розділ 1

Улітку Ріанна із сім'єю переїхала жити в новий будинок за містом. Будинок, звичайно, був не зовсім новим, але Ріанні він сподобався. Батьки купили його, утікаючи від міської метушні. Уся сім'я приїхала сюди наприкінці навчального року і залюбки насолоджувалася замиською тишею. Тато – професор, мама – доктор наук, а Ріанна – дуже нескладний і слухняний підліток.

Вона зайняла собі невелику кімнату на другому поверсі і за п'ятнадцять хвилин перенесла до неї всі свої речі. Кімната була сонячною, вікно виходило в маленький садок. Біля вікна росла величезна яблуня, гілки якої гнулися під тяжкістю зеленобоких яблук. Мама з татом розташувалися на першому поверсі, там була кухня і велика зала з холлом.

Поки батьки розставляли меблі, розкладали речі, потроху обживалися, Ріанна тимчасом вирішила обстежити підвал і горище. Почала вона, звісно, з горища – там було не так страшно.

Що може приховувати горище не такого вже й старого, як оцей, будинку? У підвал зазвичай зносять якісь харчі, а на горище несуть речі, які стали непотрібні в повсякденному житті. І лежать вони там сотні років, і через якийсь час набувають справжньої цінності. Проте на цьому горищі таких речей не було. Тут стояли лише дві коробки з новорічними іграшками і одна зі звичайними. Мабуть, у будинку колись росли діти, але вони виростили, і іграшки стали не потрібні. Про те, що на цьому неціка-

вому горищі могли жити феї і привиди, не могло бути й мови. Все було нудно та лаконічно. Тільки пил, що час від часу підіймався з підлоги, феєрично і майже казково світився в сонячних променях, що потрапляли сюди через маленьке вікно під дахом.

Ріанна засмутилася. Вона вважала себе вже дорослою, але дива все ще хотілося. Вона розчаровано блукала горищем і думала, що ж робити далі: «Закохатися чи що? Але в кого?» З вулиці долинав свист. Це сусід Вовчик так добре заводив свої трелі. У такий спосіб він намагався привернути до себе увагу Ріанни, але вона його вперто ігнорувала. Хоча він їй, відверто кажучи, подобався! Але ж манери... Манер у нього не було зовсім. Батько божеволів від його свисту. Доходило навіть до мігрені. Але оскільки батьки Ріанни були дуже вихованими людьми, то зауваження Володькові ніхто не робив. І цей свистун ходив грішною землею і безкарно свистів.

Ні, цей варіант їй не підходив, а подруг вона ще не встигла завести. Ставало нудно. Аж раптом у дальньому кутку на підлозі щось заблищало, можна навіть сказати засвітилося, спалахнуло і згасло. «Напевно, уламок дзеркала або новорічної іграшки», – подумала Ріанна і одразу вирішила це перевірити. Вона обережно, щоб не порізатися, провела по підлозі руками і нічого не знайшла. Дівчинка розчаровано підвелася, струсила пилюку з джинсів і вже думала спустатися вниз, як із того самого кутка вона знову побачила сяйво. Ріанна почала копошитися

в кутку і щось-таки намацала. Витягнувши знахідку на світ Божий, вона почала її вивчати.

Це був маленький брелок для ключів у вигляді кристала. Звичайнісінький блакитний кристал, напевне, пластмасовий. Він точно не міг так світитися. Але що ж тоді? Ріанна ще раз обнишпорила кут і, нічого не знайшовши, кинула брелок у кишеню і спустилася в садок.

Вовчик сидів біля паркану, який розділяв дві їхні ділянки, і копирсався в землі. Чи то садив щось, чи навпаки. Побачивши, що його зусилля недаремні, і Ріанна вийшла з дому, він засвистів ще голосніше. Ріанна підійшла до паркану і подивилася Вовчикові просто у вічі, уважно й довго. Вовчик так розгубився, що поперхнувся власним свистом і з ганьбою втік. Батька Ріанни сьогодні було врятовано від чергової мігрені.

Розділ 2

Як уже відомо, по один бік по сусідству з Ріанною та її батьками мешкали Вовчик із матір'ю, по інший – жила дивакувата бабця. Її будиночок був невеличкий і старий, можна навіть сказати – древній. Скрізь, на вікнах і навіть на вхідних дверях, були напнуті москітні сітки, а в присадку та навколо будиночка стояли пастки чи то на кротів, чи на пацюків. Ріанні це здалося дивним: вона взагалі ніколи не бачила кротів. А пацюків у окрузі, здається, усіх потруїли. З будиночка постійно звучала старомодна музика, що загалом відповідала цій будівлі.

У селищі подейкували, що бабця трохи з дивацтвами, живе сама, і родичів у неї немає. Батькам Ріанни спочатку це не сподобалося – кого порадує таке сусідство, але мешканці заспокоїли їх, мовляв, старенька не буйна і проблем з нею не буде. І справді, Ріанна бачила стареньку всього кілька разів за весь час. Маленька бабуленція, згорблена трохи не до землі, навіть улітку закутана в теплу шаль, якось попросила в них солі. Мама дала їй цілу пачку, і бабуленція пошкандибала до себе, забувши навіть подякувати.

«Так, із сусідами якось не склалося. Хоча, якщо потоваришувати з Вовчиком, може бути не так нудно», – міркувала Ріанна. Вона сіла на лавку під яблунею і дістала брелок. Він уміщався в долоні і здавався теплим. «Напевно, нагрівся в кишені», – вирішила дівчинка.

– Гей, ти, привіт, – почулося з-за паркану. То був Вовчик. Він червонів, блід і синів одночасно, але очей від Ріанни не відводив.

– Гей, я? Шановний, я маю ім'я! – Ріанна пильно подивилася на Володька. – Ти що зі мною в дивилки граєш, чи тут так заведено знайомитися?

– Як тебе звати? – запитав Вовчик. – Хоча, я вже знаю.

– Звідки? – спитала Ріанна.

– Селище невелике, тут усі одне одного знають. Тебе звати Ріанна.

– Ну, от і гаразд, от і познайомилися, – байдуже сказала Ріанна і вже підвелася з лавки, щоб піти, але Вовчик зупинив її.

– Хочеш, я покажу тобі чарівне місце? Це зовсім близько. Мене, до речі, звати Володимир.

– Не до речі! Володько ти, а не Володимир! Скільки ж тобі років, якщо ти й досі віриш в чарівні місця? – на-смішувато запитала Ріанна.

– Це не має значення... Це справді чарівне місце. Там колись під час війни були солдатські окопи. Усе селище забудували, а це місце розташоване майже біля річки, тому його і не чіпали.

– І чим же воно таке примітне?

– Звідти постійно долинають якісь дивні звуки, – тихо промовив Вовчик, – але не завжди, а в певний час.

– І що то за звуки?

– Наче хтось молотком чи кувалдою працює. Але тихо і далеко, – прошепотів Вовчик.

– А чого дорослим не сказав? – не розуміла Ріанна. – Може, це шахтарі, а ти їх лякаєш.

– Я казав, але дорослі мене й слухати не хочуть. Ні, спочатку вони пішли та перевірили, але нічого там не знайшли. Шахтарів теж... А звуки не припиняються. А нещодавно звідти світіння було.

– Серйозно? – награно запитала Ріанна. – Напевно, це було НЛО!

– Жартуєш? – надув губи Вовчик. – А я потоваришувати хотів.

– Тож вигадав усю цю нісенітницю?

– Не вигадав, – образився Вовчик і пішов.

Ріанна ще якийсь час дивилася йому вслід, крутячи в руках брелок. Потім вона знову засунула його в кишеню і попрямувала додому, мимохить глянувши на вікна бабці. Шторки ворухнулися. Стало зрозуміло, що стара за ними підглядала.

– Гей, – крикнула Ріанна до Володька, – Володимире, можна вас?

Вовчик миттю повернувся назад. Він повис на паркані, розпливаючись у майже дитячій щасливій усмішці.

– Слухай, а що ти знаєш про нашу сусідку? – запитала його Ріанна.

– О, це загадка всього нашого селища. Її бояться навіть комунальні працівники, – таємниче промовив Вовчик. – Якось вони хотіли змусити її платити за світло, прийшли до неї, постукали... Більше їх ніхто й не бачив.

– Жартуєш? – злякано запитала Ріанна.

– Звичайно, жартую! Бабця як бабця, – засміявся Вовчик.

– Вона за нами підглядала! Навіщо?

– Та нудно їй! Вона ж самотня. Ти вмієш плавати? – раптом спитав Вовчик. – У нас річка чиста, вода прозора. Це зараз така рідкість.

– Слухай, Володимире, у тебе друзі є? Дівчаток до уваги не брати!

– Звісно, є, але вони роз'їхалися на канікули хто куди, – зізнався Вовчик. – А ми з матір'ю удвох живемо. Коштів, сама розумієш, на курорти не вистачає. Мій курорт – це город. Скоро сіно коситиму. У мене добре виходить.

– Зрозуміло. Якщо чесно, я плавати не вмію, – зізналася Ріанна.

– Я навчу! Завтра о сьомій ранку зустрічаємося біля хвіртки! – серйозно заявив Вовчик. – Відмови не приймаю! Кожна людина має вміти плавати!

Вовчика покликала мати, і він одразу помчав до неї. Ріанна навіть не встигла йому відповісти.

Розділ 3

Літній вечір був тихим і лагідним. Уже змовкли пташки, готуючись до сну, і тільки невблаганні цвіркуни в саду хором продовжували свій концерт і бабина музика потихеньку розривала вечірню тишу. Розігрітий за день будинок поступово остигає, як стара величезна піч.

Після вечері тато подався до свого нового кабінету дописувати дисертацію, а мама засіла дивитися якийсь серіал. Ріанна пішла до себе. Вона відчинила вікно у своїй кімнаті на другому поверсі, щоб трохи впустити ароматного літнього повітря і кілька десятків комарів.

Сидячи на ліжку, Ріанна міркувала про Вовчика. Хлопець він непоганий, навіть якийсь правильний, тільки надто уразливий. Чоловікам це не личить.

Зростом Вовчик був вищий від Ріанни, але високим його, на жаль, не назвеш. Та й Ріанна вдалася невисокою. Зате вигляд у Вовчика був спортивний. Хоча, можливо, це він на городі так добре накачав руки. А ще Вовчик гарно свистів. Ріанна ніколи не займалася музикою, тому що в неї не було до цього хисту, але свист Вовчика вона вважала музичним. Про себе, звісно, вважала. Уголос вона не скаже цього нікому навіть під тортурами. Вона згадала його великі сірі очі і густо почервоніла. Було очевидно – Вовчик їй дуже подобається. Але ж не можна так одразу йти з ним на пляж. Ні, вона твердо вирішила, що нікуди завтра вранці не піде. У неї канікули, тому вона буде насолоджуватися тим, що не буде режиму й уроків.

Несподівано у вікно влетів метелик. Хоча чому несподівано? Улітку у відчинені вікна може налетіти стільки

всього, а москітних сіток сімейство ще не придбало. Цей метелик був якимось надто великим. Але тут у селищі на свіжому повітрі, мабуть, інших метеликів і не буває. Він пурхав над столом і періодично бився об лампочку. Ріанна почала махати руками, щоб вигнати його з кімнати у відчинене вікно, але метелик уперто летів на світло. Тоді Ріанна вимкнула світло і в темряві порожньою склянкою спіймала метелика, що втратив пильність. Прикривши долонею склянку, вона швидко її перевернула і поставила на стіл. Усе, метелик був у полоні. Ріанна вирішила роздивитися ближче цього величезного представника місцевої фауни і ввімкнула лампу.

Те, що сталося далі, не лізе ні в які ворота. У склянному полоні вона побачила маленького товстого чоловічка з прозорими крилами. Мовчазна сцена тривала кілька хвилин. Ріанна дивилася на чоловічка в склянці, чоловічок дивився на неї. Музика, що долинала з вікна, починала дратувати.

– Ельфи не бувають такими товстими, – раптом промовила Ріанна.

Чоловічок у склянці показав їй язика. Ріанна протерла очі і підняла склянку, щоб ближче розглянути товстого чоловічка з крилами і навіть доторкнутися до нього пальцем, але той миттю злетів під стелю і вилетів у відчинене вікно.

– Теж мені, Карлсон, – мовила Ріанна услід «метелику». Вона підійшла до вікна і зачинила його. – І що це було? Я, мабуть, перегрілася. Так, треба терміново себе чимось зайняти. Завтра ж іду вчитися плавати.

Уночі Ріанні снився шахтар, який з-під землі маячив Вовчику величезним ліхтарем.

Розділ 4

Ріанну розбудив свист. Він пронизав її безглуздий сон, як тупа стріла невмілого лучника. Сон миттєво розчинився зі всіма шахтарями, і вона розплющила очі. На годиннику була сьома ранку. Вовчик продовжував свистіти.

«Так він усіх в окрузі розбудить», – подумала Ріанна. Вона неохоче виповзла з-під ковдри і підійшла до вікна. Вовчик нетерпляче тупцював на місці і натхненно свистів. Вона помахала йому, і той вгамувався. Швидко натягнувши купальник і прихопивши рушник, Ріанна спустилася сходами вниз і вийшла надвір. Її зараз же обдало ранковою прохолодою. Улітку в місті навіть рано-вранці було занадто спекотно. І Ріанна ніколи, тим паче на літніх канікулах, не прокидалася раніше десятої, а то й одинадцятої години. У селищі ж повітря о сьомій ранку було соковитим, свіжим, наповненим ароматами різнотрав'я. Сонце вже піднялося досить високо, але ще не припікало, а поодинокі пориви ранкового вітерцю остаточно вивітрили з Ріанни залишки сну.

– Довго спиш, – замість «Доброго ранку» сказав Володько.

– І тобі доброго ранку, – не образилася Ріанна.

– Гайда за мною! – скомандував Вовчик і рвонув кудись униз вузькою стежкою.

Ріанна ледве встигала за ним. Мокрі від роси ноги ковзали по соковитій зеленій траві. Кілька разів вона мало не впала. Вовчик, не обертаючись, швидко крокував попереду. Ріанна майже бігла за ним.

Ішли недовго. За кілька хвилин перед ними з'явився краєвид неймовірної краси: широка синя стрічка-ріка, у якій віддзеркалювалися з обох боків дерева, а по краях пучками-букетами ріс очерет, велично протікала через все селище і губилася десь у густих заростях дерев.

Чути було, як на подвір'ях кукурікали півні.

– І чого вони так кричать? – не розумів Вовчик. – Сонце вже давно встало.

Вовчик збіг стежкою униз, швидко скинув на землю шорти, футболку і шубовснув у воду. Ріанна пішла за ним. Зайшовши в річку по коліна, вона вже сто разів пошкодувала, що погодилася на цю ранкову авантюру. Вода була холодна і неприємно обпікала. Ну все, ангіна їй гарантована. Але відступити не вийде – Вовчик чатує на неї. Не дай Боже, ще подумає, що вона якась міська «тютя».

– Ми так довго вчитимось, – штрикнув її Вовчик. – На березі ти точно не навчишся плавати!

– Та заходжу я, заходжу, – огризнулася Ріанна, але як укопана стояла і не рухалася. Ноги її не слухалися.

Тоді Вовчик не витримав, підійшов до неї і подав їй руку. «Та він джентльмен!» – із захопленням подумала Ріанна і простягла йому свою.

Усе сталося дуже швидко: Вовчик схопив її за руку і різким рухом штовхнув у воду. Ріанна відчула, як холод охопив її тіло, вода потрапила в ніс, в очі і в вуха. Це було жахливо. Вона трохи не задихнулася від надлишку емоцій і злості. До того ж вона наковталася води. Відкашлюючись і психуючи, Ріанна рішуче попрямувала до берега.

– Вибач, – винувато сказав Вовчик. – Інакше б ти ніколи не зайшла у воду. Усі спочатку так повільно заходять.

Ріанна, нічого не відповівши, одяглася, взяла в руки босоніжки і пішла геть вузькою стежкою. Настрій було зіпсовано. Вона десь читала, що сльози – кращий антидепресант. Тоді Ріанна присіла на землю і вже приготувалася було плакати, як раптом біля неї в траві щось пробігло. Вона прислухалася: у листі лопуха явно хтось ховався. Ріанна підняла один листок і... Вона очікувала побачити ящірку, зайця, щура або лисицю, але зовсім не те, що побачила. Під листком лопуха сидів товстий гном. Ріанна опустила листок і протерла очі. До такого життя її не готувало.

– Аааааа, – заволатала Ріанна на всю горлянку.

Гном виліз з-під листа і скривджено промовив:

– Чого горлопаниш? Ти мене лякаєш.

– А ти мене...

– Що я тебе? – не розумів ображений гном.

– Ти мене теж лякаєш... – заїкаючись, сказала Ріанна.

- Чим? Я вп'ятеро менший за тебе! Ти он яка дилда.
- А ти, я дивлюся, не голодуєш. Хто ти? – вже сміливіше запитала Ріанна.
- Ти що, казок не читаєш? – дедалі більше ображався гном.
- Я читаю лише наукову літературу! – гордо відповіла Ріанна.
- Ну й дурна, – остаточно образився гном.
- Може, я його капцем приб'ю, – чомусь пошепки запропонував Вовчик.

Ріанна й не помітила, як він з'явився. Мабуть, почув, як Ріанна закричала, і примчав на допомогу.

- А вас у школі не вчили, що маленьких кривдити не можна? – випалив образливий гном і шмигнув у якусь нору в землі, тільки його й бачили.

Ріанна і Вовчик мовчки подивилися йому вслід.

- Це взагалі нормально? – тихо запитала Ріанна.
- Що нормально? – перепитав Вовчик.
- Ну, що у вас ось так за просто луками гуляють гноми?
- Якби я сам це побачив, то вирішив би, що перегрівся на сонці. Але ж ти його теж бачила... – пробубонів Вовчик, не відводячи очей від нірки, у якій зник гном. – А спробуймо розкопати цю нору?

- Давай! – погодилася Ріанна, забувши про образу.

Вони розривали нору приблизно з годину. Лопат із собою в них не було, і довелося рити камінням, а то й просто голіруч. Ріанна навіть зламала кілька нігтів, але гнома вони так і не знайшли. А нора прямувала кудись глибоко під землю. Уже у спеку Ріанна і Вовчик, вимашені землею, повернулися додому. Баба-сусідка стояла біля своєї хвіртки і усміхалася до них.

- Слухай, Вовчику, я хотіла тобі дещо розповісти, – тихо, по-змовницьки сказала Ріанна. – Учора до мене